

Hồi 534

Khổ trung tác nhạc

Tinh thần của Yến Phi được thúc đẩy lên tới đỉnh điểm, chỉ cần “Ma môn thánh quân” Mộ Thanh Lưu xuống tay đả thương Tạ Chung Tú, chàng sẽ không ngần ngại bất chấp tất cả xuất thủ với Mộ Thanh Lưu, cho tới khi phân định thắng thua sinh tử mới thôi.

Lúc này Mộ Thanh Lưu đã đi tới bên cạnh chiếc giường mà Tạ Chung Tú đang nằm, dưới ánh đèn dầu leo lét, cúi đầu im lặng ngắm nhìn Tạ Chung Tú đang nằm ngủ say bên trong tấm màn.

Một tỳ nữ ở dưới lầu đã sắc thuốc xong, chuẩn bị đưa lên trên lầu hai.

Mộ Thanh Lưu nhanh chóng quay người lui lại, đi đến cạnh cửa sổ, đưa mắt quan sát bầu trời đêm, Yến Phi có thể thấy rõ sắc mặt hần hiện lên vẻ thương cảm, tuyệt đối không phải là giả tạo, mà là tình cảm phát ra từ tận trong đáy lòng, hần trước nay căn bản rất bình tĩnh đến gần như là lãnh khốc vậy mà trước mắt cũng có sự biến hóa, chớp động khiến cho người ta khó mà rõ được cái gì đang diễn ra ở sâu trong lòng hần.

Ngay lúc này tiếng bước chân của tiểu tỳ nữ vang lên.

Thần tình của Mộ Thanh Lưu hiện lên vẻ đau khổ vô cùng, lắc đầu lẩm nhẩm một câu gì đó, tiếp đó xuyên qua cửa sổ, phóng xuống mặt đất không một tiếng động, sau đó không ngừng lướt về phía rừng cây, nhanh chóng đi xa.

Yến Phi trong trong bóng tối cảm thấy da đầu phát lạnh, tâm thần chấn động, bởi vì chàng đã nghe được câu mà Mộ Thanh Lưu đã thốt lên.

Yến Phi sinh ra cảm giác không muốn đối diện với “hiện thực”, nhưng mà lại không thể nào trốn thoát được hiện thật trước mắt.

Mộ Thanh Lưu chỉ nói có bốn chữ “Thiên đổ hồng nhan” (Trời đổ ky hồng nhan).

Hần xét cho cùng đã nhìn ra được chuyện gì? Vì sao lại buông tha không hạ độc? Yến Phi không có dũng khí để nghĩ tiếp nữa, chờ cơ hội lên lầu mà lòng ngổn ngang trăm mối.

oOo

Đồ Phụng Tam ngồi bên cạnh Tống Bi Phong, trấn an: “Không cần phải lo lắng, với thân thủ của Yến Phi, nếu đã có ý muốn chạy thoát thì cho dù là thiên quân vạn mã cùng không thể cản được”.

Tống Bi Phong cười khổ nói: “Ta không phải là lo lắng cho Tiểu Phi, mà là nghĩ tới việc của Tạ gia. Tình hình năm đó ta biết rất rõ, An công đúng là không muốn làm quan, càng muốn làm người đứng ở bên ngoài, sau khi tận mắt thấy Vương Đôn với Tô Tuấn làm loạn, đều đã từng một lần đánh vào Kiến Khang, khiến cho người biết rằng cục diện của Tấn thất đã định”.

Đồ Phụng Tam im lặng lắng nghe, đối với việc luôn tưởng nhớ về chủ cũ đã trở thành một bộ phận trong cuộc sống của Tống Bi Phong; mà Đồ Phụng Tam đối với chủ cũ của mình là Hoàn Huyền, chỉ có cừu hận khắc sâu trong lòng.

Tống Bi Phong thở dài nói: “Lấy cuộc sống của Vương Đạo là ví dụ. An công bình sinh rất bội phục Vương Đạo. Trước lúc An công hai mươi tuổi, nhà Tấn do Vương Đạo một tay chấp chính, dù cho Vương Đạo sáng suốt thực thi chính sách khoan đạt, nhưng vẫn có nhiều người ở sau lưng thống hận ông ta, mặt mưu lật đổ ông, việc này có thể thấy rất rõ, An công thật sự không muốn xa vào vũng nước đục này. Vả lại lúc này Hoàn Ôn sớm đã lộ ra có lòng không tốt, An công liệu có muốn bước vào cái triều đình đang kịch liệt tranh đấu này chăng? Chao ôi! Khi chiếu thư đưa đến Đông Sơn, An công vì thế cả ngày không nói một lời nào, nhưng mà lúc ngài đã ra quyết định, thì chưa bao giờ lùi bước cả”.

Đồ Phụng Tam biết rõ rằng việc Tống Bi Phong giải thích hộ Tạ An chính vì cảm xúc nhất thời, giảm nhẹ lời phê bình họ Tạ ở Kiến Khang. Tác phong của Tạ An giống kiểu một bậc danh sĩ, trì hoãn thời gian rời khỏi Đông Sơn mà vẫn mang theo kỹ nữ, đương nhiên bị coi là “có thể vui cùng cái vui của người khác, lại không thể chia sẻ mối lo cho người. ”. Hàm ý là y không thể yên lòng sống trong cảnh đạm bạc.

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: “Đệ hiểu!”.

Tống Bi Phong lộ vẻ sầu thảm nói: “An công cho rằng xuất sơn là một loại hy sinh, không những vui lấp cuộc sống tiêu điều tự tại nơi núi rừng, còn khiến cho Tạ gia trở thành đích ngắm của nhiều người. Nhưng người không phải vì vinh nhục cá nhân, càng không phải thanh danh địa vị của gia tộc, mà là hạnh phúc của người Hán, kéo dài Hán thống, May mắn thay Tạ gia ngoài người ra còn có Tạ Huyền, bây giờ lại có Tiểu Dự, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng được”.

Đồ Phụng Tam sợ y quá đau lòng, liền chuyển chủ đề nói: "Lúc này đang là lúc Lưu soái thu thập Hoàn Huyền, bình định phương Nam, Tổng đại ca có tính toán gì không?".

Hai mắt Tống Bi Phong lấp lánh quang mang kỳ dị, trầm giọng nói: "Đi đến nơi nào cũng được, ta không nghĩ là sẽ lưu lại Kiến Khang lần nữa, cũng không muốn nghe bất cứ sự việc gì có liên quan đến Kiến Khang nữa".

Đồ Phụng Tam nhíu mày: "Rời khỏi Kiến Khang chỉ cần nhắc chân lên là được, nhưng nếu muốn không bao giờ nghe thấy tin tức về Kiến Khang nữa thì đúng là không dễ dàng gì".

Tống Bi Phong nói: "Đi đến Lĩnh Nam thì sao? Nơi này lúc bình sinh An công rất muốn đến ẩn cư. Nghe An công nói, Lĩnh Nam sơn thủy hùng vĩ, bốn mùa đều là mùa xuân, phong cảnh mỹ lệ, cách xa chiến tranh loạn lạc ở Trung thổ, nhân dân nơi đây tự canh tự túc, quả là một nơi vui vẻ chốn nhân gian".

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: "Nguyên lai là Tổng đại ca đã có lòng thoái ẩn, Tiểu Dụ khẳng định là đối với quyết định này của đại ca sẽ thất vọng vô cùng".

Tống Bi Phong nói: "Ta từ năm mười lăm tuổi đã theo hầu An công, quá quen với cuộc sống ẩn dật nhàn nhã ở Đông Sơn, đến tận bây giờ vẫn không quen được với sự ồn ả tại Kiến Khang. Kiến Khang tịnh không phải là nơi ở lý tưởng của ta, nói đó chỉ hợp với đệ và Tiểu Dụ mà thôi".

Đồ Phụng Tam lắc đầu: "Kiến Khang cũng không phù hợp với đệ".

Tống Bi Phong cảm thấy kỳ lạ chăm chú nhìn hắn, ngạc nhiên nói: "Đệ không phải đã quyết định đi theo Tiểu Dụ, đại triển quyền cước trợ giúp gã hay sao?".

Đồ Phụng Tam cười khở: "Đối với đấu tranh chính trị sẽ mãi không có điểm dừng, từ trong lòng đệ đã có ý chán nản, sau khi giải quyết Hoàn Huyền đệ sẽ đến Biên Hoang Tập, tham gia hành động cứu chủ tỳ Thiên Thiên cùng với các huynh đệ Hoang nhân".

Tống Bi Phong không kìm được liền hỏi: "Vậy sau này sẽ tính sao?".

Đồ Phụng Tam thần sắc hiện lên vẻ buồn bã, chậm rãi nói: "Sau này ư? Đệ chưa từng nghĩ tới, cũng không có khí lực để nghĩ tới".

Tống Bi Phong nghe xong nhất thời không nói được câu gì.

Đồ Phụng Tam lấy lại tinh thần, miễn cưỡng mỉm cười nói: "Thứ giúp cho đệ đứng vững đến tận bây giờ là cừ hận đối với Hoàn Huyền. Hiện tại sự thực đã bày ra trước mắt, Hoàn Huyền đã lộ ra thế bại. Đệ không những biết rõ Hoàn Huyền, lại càng biết rõ về Lưu soái, Hoàn Huyền căn bản không phải là đối thủ của Lưu soái. Nhậm Thanh Thị cũng biết điều này,

vì vậy đã quay lại đầu quân cho Lưu soái. Nhưng rất là kỳ quái, dù hiện tại sắp báo được đại cừu, nhưng trong lòng đệ vẫn tràn đầy nỗi cảm khái vật đổi sao dời”.

Tổng Bi Phong gật đầu nói: “Ta hiểu tâm sự của Phụng Tam, bởi vì cái gì đã là quá khứ thì không bao giờ có thể vãn hồi lại được. Cũng như An công đã nói, đời người nguyên là bể khổ, mà chúng ta phải học làm sao để tìm niềm vui trong nỗi khổ, tận lực làm cho sinh mệnh có chút thú vị. Hắc! Ta không phải là người biết cách bộc lộ ý nghĩ trong lòng, chỉ có thể đem những lời của An công nói cho Phụng Tam hay”.

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: “Tổng đại ca có đại kế gì để tìm niềm vui trong nỗi khổ vậy? Nhân dịp Tiểu Phi còn chưa quay lại, sao không nói cho đệ nghe thử để đệ có thể cùng hưởng lạc thú với đại ca”.

Tổng Bi Phong cười khổ nói: “Ta vốn không muốn nói ra, những việc như thế này thì càng ít người biết càng tốt, nhưng thấy bộ dạng của đệ cả đời không còn gì lưu luyến, thế này thì phải làm sao? Ôi chao! Ta sẽ nói với đệ! Nhưng đệ phải vì ta mà giữ bí mật, không được để lộ cho bất cứ người nào biết, kể cả Tiểu Phi cùng với Tiểu Dụ”.

Đồ Phụng Tam lấy làm lạ liền hỏi: “Sự việc này có gì nghiêm trọng mà phải giấu cả Yến Phi cùng với Lưu Dụ?”.

Tổng Bi Phong hai mắt sáng lên, nói: “Sau khi Tiểu Dụ bình định phương Nam, ta sẽ đến Tạ gia tìm một người, sao đó đưa nàng đi đến Lĩnh Nam, ta có thể cam đoan rằng sẽ mãi mãi quên đi thống khổ, đúng như ý nghĩa câu “Tìm niềm vui trong nỗi khổ” mà An công đã nói”.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên hỏi: “Đến Tạ gia tìm một người? Nghe ngữ khí của lão ca, người đó phải chăng là một người con gái?”.

Tổng Bi Phong mỉm cười đáp: “Đệ nói đúng rồi đấy! Nàng là một tiểu tỳ theo hầu ta khi ta còn ở Tạ gia, lúc Yến Phi bị hôn mê hơn trăm ngày ở Kiến Khang, cũng là nhờ nàng chiếu cố cho. Nàng là người ai gặp cũng yêu mến. Ta lúc đó vẫn không để ý đến nàng, bởi vì nàng quá trẻ, khi đó chỉ mới có mười bảy tuổi, với tuổi tác của ta mà làm phụ thân nàng thì còn dư nữa là, vì vậy đương nhiên những lời thương mến của ta dành cho nàng không thể nói ra được.

Đồ Phụng Tam cảm nhận được thần thái ngữ điệu của Tổng Bi Phong lúc này so với ngày thường có khác biệt, vả lại càng nói càng thêm hưng phấn, rõ ràng là tâm tình của y cực tốt, khiến cho Đồ Phụng Tam trong lòng có chút cổ quái.

Sức mạnh của tình yêu vĩ đại như vậy ư? Có thể làm cho con người ta thay đổi triệt để. Chỉ cần nhìn Tống Bi Phong thì rõ.

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Ta hiểu cảm giác này. Sự thật thì đại ca đối với nàng ta rất là yêu mến, chỉ là phải khổ sở kiểm chế bản thân mình mà thôi, có phải vậy không?".

Tống Bi Phong thần sắc hiện lên vẻ ưu tư, nói: "Ta thật sự không thể nói rõ cho đệ cái loại cảm giác này, ta đã cố coi nàng như con gái, còn để cho nàng đi theo hầu Yến Phi, là hy vọng Yến Phi để mắt đến nàng, mang nàng rời khỏi Tà gia".

Đồ Phụng Tam cảm thấy khó hiểu, hỏi: "Vậy Tống đại ca động tâm tới nàng khi nào?".

Tống Bi Phong đáp: "Đó là việc xảy ra đã rất lâu rồi. Khi ta quyết định rời khỏi Tà gia, Tiểu Kỳ sau khi biết được, đã tìm đến bảo ta hãy mang nàng cùng đi, nói muốn mãi mãi hầu hạ ta, sau khi bị ta từ chối đã khóc đến chết đi sống lại".

Đồ Phụng Tam trầm ngâm nói: "Đại ca cự tuyệt nàng, phải chăng chỉ vì cho rằng nàng không thực sự yêu đại ca, chỉ vì muốn rời khỏi Tà gia nên sẵn sàng chịu bất cứ hy sinh nào về mình?".

Tống Bi Phong đáp: "Bởi vậy mới có thể thấy ta cùng với Phụng Tam là hai loại người khác nhau, ta vốn chưa từng nghĩ đến vấn đề này, càng không muốn có quan hệ tình cảm nam nữ trọn đời. Nếu như ta mang nàng theo, thì cũng sẽ chọn cho nàng một như ý lang quân, để cho nàng sống một cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc".

Đồ Phụng Tam ngượng ngùng: "Đệ đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử của đại ca rồi".

Tống Bi Phong đột nhiên bật cười: "Đệ không phải là tiểu nhân, ta cũng không phải là quân tử. ta căn bản không có nghĩ tới phương diện này, chỉ là lúc đó ta biết rõ nếu để Tiểu Kỳ ở lại Tà gia, so với việc theo ta bốn ba giang hồ thì quả thật tốt hơn rất nhiều. Tà gia lại không phải là nơi đáng sợ gì, ở đây người người đều lấy lễ mà đối xử với nhau".

Tiếp đó y lại nói: "Nói cho đệ biết một chuyện nữa, chuyện này có liên quan tới tên của ta, hai chữ 'Bi Phong' do do chính tay An công đặt cho ta, người nói mệnh ta cũng coi đặt tên này là lấy độc trị độc, nói không chừng có thể thu được hiệu quả. An công từng nói rằng, ta là loại người trời sinh ra đã chỉ sẵn sẽ là người trong vui vẻ tìm lấy cái khổ, hoàn toàn khác hẳn An công là người tìm niềm vui trong nỗi khổ".

Đồ Phụng Tam hiểu ra: "Ta đã lấy làm kỳ quái là sao đại ca lại đổi cái tên có ý bi thương này, thì ra đó là Hồi Thiên chi thuật của An công, nếu nói như vậy, vận mệnh có thể dựa vào tên có thể cải biến được hay sao?".

Tống Bi Phong nói: "Ta cũng đã từng hỏi An công về vấn đề đó, người chỉ cười và nói cái tên là một bộ phận của vận mệnh, rồi sau đó không giải thích thêm gì nữa".

Đồ Phụng Tam gắng hỏi: "Đại ca đặc biệt nhắc tới việc này, phải chăng là sợ sau khi rời khỏi Tà gia thì cuộc sống tương lai sẽ không còn vui vẻ, cho nên không dám mang theo Tiểu Kỳ rời khỏi, phải chăng là sợ nàng sẽ phải chịu khổ?".

Tống Bi Phong vui mừng đáp: "Phụng Tam cuối cùng cũng biết được tâm ý của ta rồi, nhưng đúng là ta đối với nàng không có lòng chiếm hữu dù chỉ là một chút".

Đồ Phụng Tam mỉm cười nói: "Sự thực thì đệ cho rằng Tiểu Kỳ sớm đã thấm mền đại ca, đại ca tuy không để ý đến tư tình nam nữ, nhưng đại ca bất luận về tính tình hay võ công đều là sự lựa chọn lý tưởng của đám nữ nhân, chỉ là đại ca không biết đó thôi! Tiểu Kỳ hầu hạ huynh trong một thời gian dài, đương nhiên là biết rõ hơn người khác về những ưu điểm ấy, cũng là người bị đại ca hấp dẫn nhiều nhất. Việc Tiểu Kỳ yêu thương huynh đó là điều không còn gì để hoài nghi cả".

Tống Bi Phong bật cười nói: "Đệ không cần phải tát nước theo mưa, bởi vì không cần phải như vậy. Lần thứ hai ta có cơ hội gặp riêng nàng, đó là khi Đại cô gia chiến tử ở Cối Kê, ta đã hộ tống đại tiểu thư quay về Tà gia và lưu lại ở Tà gia một đoạn thời gian".

Đồ Phụng Tam trong lòng cảm nhận được sự cao hứng của Tống Bi Phong, liền nảy sinh hứng thú hỏi tiếp: "Vậy lần này nàng có cầu xin huynh mang nàng đi theo không?".

Tống Bi Phong đáp: "Nàng không những không nói với ta một lời nào mà so với trước đây thì trầm mặc hơn, nhưng thật ra đang dò xét ta, toàn bộ tâm thần đều đặt hết vào nơi ta ở thường ngày, ánh mắt của nàng khiến cho người ta trong lòng phải run sợ, cũng khiến cho ta bắt đầu có cảm giác".

Sau đó y thở dài nói: "Có thể là do sống hôm nay nhưng không biết sự tình ngày mai sẽ ra sao, ta liệu có dám mang nàng theo không? Lúc đó ta đối với Tiểu Dụ trong lòng căn bản không có hy vọng gì?".

Đồ Phụng Tam cũng đồng tình nói: "Nếu đổi lại là ta, thì cũng không dám đáp ứng nàng ấy".

Tống Bi Phong nói: "Nhưng sự tình rất nhanh có cơ chuyển biến, Tiểu Dụ dùng mọi cách để cầu sống, cùng với Tư Mã Đạo Tử tạm thời hòa giải, đến lúc bọn ta bày cách giết Càn Quy, hy vọng lại xuất hiện, ta lại có cảm giác vén mây mù thấy được trời xanh, có lòng tin rằng Tiểu Dụ cuối cùng sẽ có một ngày bình định phương Nam, kế tục ý chí của đại thiếu gia.

Đồ Phụng Tam nói: “Đệ muốn biết là đại ca còn gặp lại Tiểu Kỳ lần thứ ba nữa không, xét cho cùng là do ai đề xuất?”.

Tống Bi Phong nói: “Lần tiếp theo ta gặp nàng, là lúc đưa Tiểu Dụ đến Ô Y hạng tiếp kiến đại tiểu thư, Yến Phi cũng đi theo. Ta với nàng đều đứng ở phía sau Tiểu Dụ, lúc này Yến Phi cũng đứng ở đó. Không biết như thế nào, khi nàng nói tới những việc nhỏ nhặt ở Tạ gia, hoặc nhắc đến những việc cũ khi ta còn ở Tạ gia thì trong lòng ta lại có cảm giác hương thụ. Giống như là đang nghe tiếng người vợ yêu quý của mình nói vậy, những việc bình thường hàng ngày lại trở thành niềm vui to lớn, khiến quan hệ giữa chúng ta xích lại gần nhau. Bởi vậy bắt đầu từ giây phút đó, ta đã hạ quyết định, nếu như tình thế trong tương lai cho phép ta sẽ mang nàng đi theo”.

Sau đó y thở dài nói: “Bất quá ta vẫn muốn nàng có cơ hội để lựa chọn, không muốn bắt buộc nàng phải lấy ta”.

Đồ Phụng Tam thần sắc hiện lên vẻ tôn kính, nói: “Tại cao môn đại tộc, lão ông sáu mươi tuổi cưới một cô gái mười tám tuổi về làm thiếp cũng được coi như là một việc rất bình thường, không ngờ đại ca lại không có tập nhiễm loại phong khí này của bọn cao môn”.

Tống Bi Phong nói: “Bởi vì ta rất thương yêu nàng, không muốn nàng phải buồn bã”.

Đồ Phụng Tam hỏi: “Tiểu Kỳ đang ở độ tuổi lấy chồng, huynh không sợ Tạ gia làm chủ gả nàng cho người khác hay sao?”.

Tống Bi Phong trả lời: “Đối với gia phong quy củ của Tạ gia, ta đương nhiên biết rất rõ, dù cho là khó lòng mở miệng, ta sau đó đã nói rõ tâm ý của mình cho đại tiểu thư biết, xin đại tiểu thư chiếu cố cho”.

Đồ Phụng Tam cảm thấy hứng thú liền hỏi lại: “Đại tiểu thư phản ứng ra sao?”.

Tống Bi Phong vui vẻ trả lời: “Đại tiểu thư nghe xong thì vui mừng phi thường, không hỏi một câu nào mà đáp ứng ngay, còn nói là đồng ý tuyệt đối với quyết định của ta”.

Đồ Phụng Tam sau khi tán thưởng vài câu, không nhịn được liền cất lời hỏi: “Sau đó Tống đại ca nói với Tiểu Kỳ những gì?”.

Tống Bi Phong cười phá lên: “Cứ tưởng Phụng Tam không quan tâm đến tới chuyện của ta, vậy mà lại muốn biết tường tận, khiến cho ta không ngờ được”.

Đồ Phụng Tam thần nhiên nói: “Đại ca là người đệ kính trọng nhất, không quan tâm đến huynh thì quan tâm đến ai?”.

Tống Bi Phong cười nói: “Được rồi! Vậy thì ta sẽ nói cho đệ nghe. Lần quay lại Kiến Khang này, so với lần trước quay lại tâm tình thật khác xa nhau, cảm giác được ưu thế đang

ngiêng về phía ta, cũng khiến cho ta có dũng khí hướng tới Tiểu Kỳ. Trước khi đại tiểu thư quay về, ta tìm riêng Tiểu Kỳ để nói chuyện, hỏi nàng có muốn theo ta hay không, ta sẽ nhận nàng làm con gái nuôi”.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên hỏi lại: “Huỳnh vẫn muốn thử nàng ư?”.

Tống Bi Phong đáp: “Không phải là thử, mà là để cho nàng tự mình lựa chọn”.

Đồ Phụng Tam thần sắc hiện lên vẻ cảm động, nói: “Vậy Tiểu Kỳ trả lời như sao?”.

Thần tình của Tống Bi Phong như chìm vào trong hồi ức, giọng nói trở lên nhẹ nhàng: “Khi gặp ta thì biểu tình của nàng vừa vui mừng lại vừa thẹn thùng, cúi đầu dịu dàng nói: ‘Tiểu Kỳ nguyện ý đời này sẽ đi theo Tống gia, hầu hạ Tống gia, nhưng không muốn làm con gái nuôi của Tống gia, chỉ nguyện làm tiểu thiếp của Tống gia’”.

Đồ Phụng Tam vỗ đùi nói: “Vậy là tốt rồi! Xin chúc mừng đại ca!”.

Tống Bi Phong nói tiếp: “Ta trả lời nàng rằng: ‘Chỉ cần nàng không chê ta, Tống Bi Phong ta sẽ lấy nàng làm vợ, mãi mãi thương yêu nàng, chỉ đối tốt với một mình nàng, sẽ không bao giờ thay đổi’”.

Đồ Phụng Tam cảm động nói: “Lời đó quả thật rất tình tứ”.

Tống Bi Phong đưa mắt nhìn sang Đồ Phụng Tam rồi cất tiếng hỏi: “Được rồi! Sau khi nghe xong biện pháp tìm niềm vui trong nỗi khổ của ta, đệ có cảm nhận gì?”.

Đồ Phụng Tam than rằng: “Đầu tiên là tinh thần đại chấn, vì đại ca mà cao hứng”.

Tống Bi Phong nói: “Đại trượng phu lập thân trên đời, còn muốn gì ngoài sự nghiệp cùng với gia đình chứ? Vui vẻ hay không, phần nhiều là phụ thuộc vào quan niệm của mọi người, Phụng Tam đừng tự tìm khổ ải, cõi đời này giống như Biên Hoang Tập mà lão Trác miêu tả, biết bao cơ hội gặp gỡ, Phụng Tam ngàn vạn lần đừng để lỡ”.

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: “Cố sự của đại ca, mới nhìn qua thì rất là bình thường, không biết tại sao lại làm cho lòng đệ rung động. Đại ca hãy an tâm! Đệ sẽ noi theo đại ca. Hắc! Đệ còn có một việc chưa rõ muốn hỏi, đó là Lưu soái cùng với Vương Đạm Chân có quan hệ như thế nào?”.

Tống Bi Phong nhíu mày nói: “Đệ vì sao lại biết? Về sự việc này đệ nên trực tiếp đi hỏi Tiểu Dụ đi”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Hắn không có đề cập với ta về việc có quan hệ với Vương Đạm Chân như thế nào, điều này có thể biết được là hắn sẽ không nói ra bởi vậy cho nên ta không nghĩ tới việc sẽ trực tiếp đi hỏi hắn”.

Tống Bi Phong hỏi lại: “Biết thì sao chứ?”.

Hai mắt Đồ Phụng Tam lóe sáng khác thường, lạnh lùng nói: “Việc này đã giúp cho đề ra một quyết định trọng yếu”.

Tống Bi Phong lấy làm kỳ lạ, hỏi: “Quyết định gì?”.

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói từng chữ một: “Đó là quyết định sẽ không tự tay giết chết Hoàn Huyền mà sẽ để cho Lưu soái đích thân hạ thủ”.

Tống Bi Phong ngạc nhiên quá đổi.

Đồ Phụng Tam cười khố nói: “Ta hiểu được Lưu soái là người như thế nào, nếu như ta vẫn kiên trì muốn tự tay hạ thủ, Lưu soái dù trong lòng không muốn như vậy nhưng vì muốn để ta được thoải mái nên chắc sẽ để việc này cho ta”.

Tống Bi Phong lập tức thư thái trở lại, gật đầu nói: “Tốt rồi! Nhân lúc Tiểu Phi chưa quay về, ta sẽ đem những điều ta biết được, toàn bộ nói cho đệ biết!”.

- o O o -